

FRAGMENT – VLOEIBARE LIEFDE

BOEDAPEST

We zitten met een gezelschap van zo'n twintig mannen en vrouwen aan een lange kloostertafel in de ondergrondse gewelven van één van de oudste burchten van Boedapest. Er wordt veel gelachen, gegeten en ook de zware rode, inheemse wijn vloeit geregeld met mooie stralen uit het houten vat dat op een schraag staat opgesteld.

Het licht van tientallen kaarsen op wagenwielen, die de ruimte verlichten, verhogen de sfeer aan dit informele diner dat speciaal voor de Hollandse delegatie is aangericht.

Het is de dag na de officiële bruiloft van Jan en Magdalena.

Jan heeft in korte tijd grote, zakelijke successen geboekt na het vallen van De Muur door de mobiele telefonie van de grond te tillen in een land dat er blijkbaar helemaal rijp voor was.

Maar nog succesvoller was hij met het veroveren van het hart van Magdalena. Zij is niet alleen een schitterende vrouw, maar sprankelt ook van intelligentie. Bovendien loopt ze over van liefde, die zich niet beperkt tot haar kersverse echtgenoot, maar zich ook uitstrekt tot zijn vrienden en vriendinnen die zijn overgekomen uit het Calvinistische Noorden. We worden door haar in de armen gesloten en wij willen er nooit meer uit.

Jan heb ik leren kennen toen hij, net als ik, lid was van het zaalvoetbalteam van De Jonge Kampioenen. Het was een raar samengeraapt zootje filmers, muzikanten en studenten sociale-geografie. Jan behoorde tot de laatste categorie net als Henk, die ook de reis naar Hongarije heeft gemaakt. Goeie voetballers waren het. Met z'n tweeën brachten ze het peil van ons pretteam nog op een redelijk niveau.

Na zijn studie is het snel gegaan met Jan. Hij trok na het vallen van De Muur naar het voormalige Oostblok en wist in korte tijd grote Europese partijen op het terrein van de telefonie bij elkaar te brengen, om daarmee een uitgebreid mobiel netwerk op te zetten. Hij had niet alleen een perfect zakelijk inzicht, maar beschikte ook over uitzonderlijke, diplomatieke gaven, die onontbeerlijk waren geweest bij deze grootse operatie.

Dat de zaken zeer succesvol waren verlopen konden we merken op het grote bruiloftsfeest, dat gehouden werd in het ontvangstpaleis van de Hongaarse regering. 'Tout Boedapest' was aanwezig. Grote sterren, regeringsleiders en ambassadeurs. Het studentje was een grote jongen geworden, dat was duidelijk. En mede dankzij zijn kersverse bruid, die in het dagelijkse leven een bekende televisiepresentatrice was en uitgeefster van een muziekblad goed ingevoerd in het mondaine leven van Hongarije.

Aan de tafel van het bruidspaar zaten naast de ouders, de Nederlandse ambassadeur, een regeringsleider en enkele andere hoogwaardigheidsbekleders.

Aan de tafel van ons voetbalploegje kwam de tweede man van de ambassade zitten, omdat hij dan eindelijk weer eens 'gewoon Nederlands kon kouten'.

Toen het even wat langer duurde voordat de wijn werd bijgeschonken door de zich in het zweet werkende obers, schoof de man de stoel naar achteren, ging staan en meldde, alsof het een bericht van de Nederlandse regering betrof, dat hij zelf wel even een fles ging halen, om het drinken te bespoedigen.

Henk, die inmiddels internationaal marketing manager was geworden bij een grote drankenfirma, voegde de chique man met een onvervalst Haags accent toe: 'Neem er meteen drie mee, anders blijf je lopen, joh.'

Ik verslikte me in een prachtig stuk ganzelever en kon het nog net met veel moeite in mijn mond houden terwijl ik het uitproestte van het lachen.

Er wordt wel gezegd dat Hongarije de mooiste fois gras van de wereld levert. Tijdens dit diner, waar het voorgerecht alleen al bestond uit zes verschillende bereidingen van de lever van ganzen die op verantwoorde wijze waren grootgebracht, raakte ik meteen overtuigd. Er speelden verscheidene muziekgroepen die elk in hun eigen genre de top vormden van wat het land op muzikaal terrein te bieden had en tussen de gangen door traden appetijtelijk uitzierende danseressen op.

De avond was begonnen met een stemmig strijkkwartet en na een korte pauze trad een populaire zangeres op die de Madonna van het Oostblok bleek te zijn, maar waar wij ten onrechte nog nooit van hadden gehoord.

De avond eindigde met een onvervalst zigeunerorkest met zulke opzweepende klanken dat zelfs de oudste gasten zich overgaven aan halsbrekende dansfiguren.

Het werd een spetterend feest, waarbij de officiële vertegenwoordiger van Roemenië een

schitterende demonstratie van zijn danskunst gaf op de tafel met het dessertbuffet. Dat de Roemenen op het gebied van acrobatiek grootverdieners van gouden medailles zijn op de Olympische Spelen kon je aan deze man wel merken. Hij wist zijn duivelskunsten af te ronden zonder een schaal te raken.

Ik had nog geprobeerd om in stilte te genieten van de meest fameuze wijn die dit land ooit heeft voortgebracht, de Tokaji, de wijn die al eeuwen geleden als medicijn werd voorgeschreven aan mensen met overgevoelige zenuwen. Hij werd zelfs als narcosemiddel gebruikt bij kleine operaties. Één van de voornaamste producenten leverde de Tokaji niet voor niks in een apothekersfles.

In de late middeleeuwen dachten alchemisten dat deze drank met zijn diep gele kleur vloeibaar goud was en hebben er alles aan gedaan de wijn tot goudklompen te laten stollen. Bij het dessert werd de allermooiste Tokaji geschonken die maar denkbaar is, de Aszú Eszencia uit 1947. Vlak na dat jaar kwamen de wijnbedrijven onder controle van de Russische bezetter te staan, wat de kwaliteit van de wijnen bepaald niet ten goede kwam. Deze fles van bijna een halve eeuw oud, zou vandaag minstens vijftienhonderd euro moeten kosten.

Het suikergehalte is weliswaar 60%, maar desondanks is het geen suikerwater, omdat er een prachtig fris zuurtje doorheen te proeven valt.

In Tokaj-Hegyalja hangen de druiven, net als in de buurt van Sauternes, in de herfst in de ochtendmist en worden aangetast door de botrytis cinerea, een schimmel, die er voor zorgt dat het water uit de druif verdwijnt, en het zoete vruchtvlees zich ontwikkelt tot z'n zachte, rokerige caramelsmaak.

Al sinds het midden van de zeventiende eeuw, lang voordat men in Frankrijk de positieve invloed van deze goedaardige schimmel ontdekte, maakte men deze frisse zoete wijn in Hongarije. Drie druiven zijn verantwoordelijk voor de zalige smaaksensatie: de furmint voor 70%, de hárslevelú voor 25% en de gele muscat voor 5%.

Met het glas vol vloeibaar goud werd ik door de andere gasten naar de dansvloer getrokken die in de met bladgoud en marmer versierde hal was. Ik moest en zou meedoen aan de csárdás.

De muzikanten speelden in een oplopend tempo en maakten vooral de aanwezige Hongaren en Roemenen helemaal gek. Dit was muziek die tot diep in mijn hart elke atoom deed splitsen. Pure oergevoelens kwamen naar boven. Ik wilde best dansen maar het vloeibaar goud walste gevaarlijk naar de rand van het glas.

Terwijl de benen omhoog gingen en de handen van de anderen klaptten en men de vingers liet knippen, probeerde ik mijn drank te sparen door het glas hoog boven mijn hoofd uit te tillen. Achter mij was er iemand die het glas van me overnam. Het was één van de ballerina's die mijn wijn op een trede van de grote marmeren trap plaatste en mij aanspoorde beide handen te gebruiken om haar met vingergeknip op te zwepen, zoals de ware Hongaarse heren dat deden. Gelukkig werd ik geholpen door de muziek die mijn voeten leek te kietelen. De ballerina had een pikant rokje aan en draaide zich rond waardoor haar krachtige benen ontbloot raakten. Zij zette de handen in haar zij. Haar borsten kwamen uitdagend naar voren en haar kin stak omhoog, waar een prachtig arrogante en uitdagende houding uit volgde.

Net op het moment dat we in hetzelfde ritme begonnen te komen werden we onderbroken door de begeleider van de dansgroep die mijn danspartner mee de majestueuze marmeren trap opsleepte.

Er was plotseling grote hilariteit onder de obers. Op de eerste étage waren twee gasten aangetroffen in de slaapkamer waar nog niet zo lang geleden de president van Rusland overnachtte, als hij een officieel bezoek bracht aan de bezette staat.

Ik was met enkele anderen mee de trap opgelopen en probeerde een glimp op te vangen van wat er zich op de presidentiële slaapkamer afspeelde.

In het bed dat bijna vier bij drie meter was, waren twee geliefden in elkaars armen in slaap gevallen of volledig onder narcose geraakt. Een lege fles Tokaji stond op de antieke nachtkast. Een haastig uitgetrokken balletjurkje lag op het grote leeuwenvel naast het bed. De kleren van de muzikant en zijn viool lagen in de hoek.

Mijn danspartner stond aan haar collega te trekken, maar zij was niet wakker te krijgen, of hield zich uit schaamte bewusteloos.

Wij werden met zachte hand door een van de obers bij de deur weggehaald en naar beneden gedirigeerd. Mijn glas stond nog op de trap, maar meer dan de helft was er uit. Net toen ik het wilde pakken, greep de cymbalist van het orkest er met een automatisch gebaar naar. Hij zag dat ik er ook naar greep en verontschuldigde zich, maar ik gunde hem ook het laatste restje van harte. Uit dank voor zijn mooie klanken, die zoveel dierbare herinneringen bij mij hadden opgeroepen aan een bezoek van jaren geleden aan dit land.

De dag na het spetterende feest is er voor de Nederlandse delegatie nog een aantal extra activiteiten georganiseerd, zoals een wandeltocht door de heuvels die rondom Boedapest liggen. De zuurstof en de lichaamsbeweging doen ons allemaal goed en verdrijven voor even de schadelijke stoffen waarvan we iets teveel hebben gedronken en geïnhaleerd.

Aan het eind van de dag belanden we in de burcht, waar we ons te goed doen aan de gevulde koolbladeren vol schapevlees, courgettes in zure room, gevulde paprika's en natuurlijk grote potten met goulash. En dat alles kan weggespoeld worden met dikke wijnen die uit het grote vat worden geschonken. Egri Bikaver. Echte stierenwijn.

En we zingen, we vertellen elkaar hilarische anekdotes en heffen regelmatig het glas.

Maar het wordt stil als Magdalena het woord neemt. Het Nederlands van de jonge bruid is grammaticaal bijna perfect, maar haar Hongaarse accent maakt alle woorden warmer en zwoeler.

In het begin van haar speech geeft ze blijk van haar ontroering dat er zoveel vrienden uit Holland zijn gekomen en dat ze nooit verwacht had dat we eigenlijk net zulke idioten zouden zijn als haar landgenoten.

‘Een echte man, zeggen wij hier altijd in Hongarije, die ruikt naar wijn, sigaar en een beetje poep’

Haar schitterende accent verheft het laatste woord tot een bonbon, waardoor het klinkt als ‘poebbe...’

‘Voordat ik Jan leerde kennen had ik een heel ander idee over de Nederlandse man. Wij kenden hem als een reiziger met een stel panty's en spijkerbroeken in de koffer, die hij wel in wilde ruilen voor een beetje aandacht. Mannen die zich rondom hadden volgespoten met after-shave, voordat ze op jacht gingen.’

Aan de lange tafel in de burcht was na de speech van Magdalena weer een geanimeerd geroezemoes opgestegen.

Henk kwam terug aan tafel met een fles wijn in de hand en liet die met trots zien. Hij kieperde de laatste restjes uit onze glazen in een karaf en schonk ons in uit de nieuwe fles.

‘Moet je eens proeven.’

De wijn rook zwaar en zo smaakte hij ook.

Hajós, cabernet sauvignon, stond er op het etiket.

‘Weet je wat ik proef?’ Henk keek me met trotse blik aan.

‘Cabernet sauvignon?’ zei ik.

‘Hè hè, dat kan ik ook lezen. Maar ruik eens. Dit is precies wat Magdalena zei over mannen.’

Ik rook nog eens met diepe halen en liet de wijn door de mond rollen.

Ik moest het toegeven.

‘De wijn ruikt zoals een grote wijn kan ruiken: naar druiven, tabaktonen en een beetje...’

‘Een beetje poebbe...’ vulde Henk aan.

Magdalena en Jan gingen de tafel rond om iedereen individueel te danken voor de komst.

‘Wat lachen jullie?’ vroeg Magdalena.

‘We lachen omdat jij meer dan gelijk hebt.’

‘Hoezo?’

‘Omdat een echte wijn naar man ruikt!’

‘Maar niet iedere man ruikt naar wijn!’

‘Wij wel!’ zei Henk.

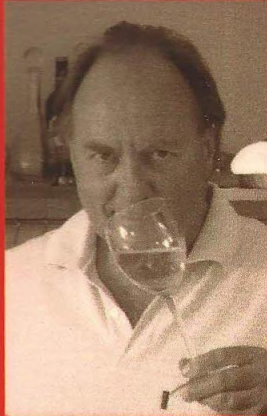
Magdalena pakte een glas.

‘Laten we daar dan op drinken!’

En het bleef nog lang onrustig die nacht aan de oevers van de Donau.

Hans Melissen

VLOEIBARE LIEFDE IS EEN BOEK VOL
WARMTE, LIEFDE EN PLEZIER.

Na het enorme succes van *Château Poeha* (meer dan 30.000 exemplaren) komt Hans Melissen opnieuw met een bundel schitterende anekdotes. Verhalen die deze keer zijn gerelateerd aan het mooiste wat de mens heeft: *liefde*.

In tien aanstekelijke vertellingen brengt de auteur verslag uit van zijn belevenissen in een wereld vol wijnen. Tegelijkertijd neemt hij op humoristische wijze afstand van nog veel voorkomend, onzinnig en lachwekkend geleuter over wijn. De kracht van Melissen's verhalen schuilt in de eenvoud van zijn vertellingen. Ze zijn meeslepend, verrassend en met subtiële humor doorspekt. *Wie dit leest krijgt dorst!*

Melissen is in het dagelijks leven scenarioschrijver en regisseur van vele televisieprogramma's. Bovendien is hij een verwoed amateurkok.

OVER CHÂTEAU POEHA:

'Melissen heeft met Château Poeha een kostelijk werkje afgeleverd.'

De Telegraaf

'Een meesterlijk boekje...' Mulder, Barend en Van Dorp

'De verhalen zijn zo gecomponeerd dat je goed kunt merken dat Melissen van beroep scenarioschrijver is. Ze kennen bijna allemaal verrassende wendingen. Soms op het bizarre af. Dat maakt het leuk. Melissen weet ook goed een situatie te schetsen, waardoor menig verhaal concreet wordt voor iemand die ook maar een beetje van goede wijn houdt...'

Gert Crum, Wijnplezier.nl

